

drer og beder derfor paa det Substændigste de ærede Medlemmer af dette Thing, og det er Noget, de bedst vilde kunne gjøre i dette. Dieblit, da det ikke vil have nogen umiddelbar Indflydelse paa Stutteriet, at lade disse Hopper gaae deres egen Gang; lad Stutteriet blive staaende roligt, indtil vi engang kunne komme til at overgive Magten derover i Regjeringens Hænder og blot tage Pengene dertil ud af Statens Lomme. Vi kunne virkelig ikke her gjøre noget Alvorligt for Stutteriet; vi have jo seet, at alle de Bestræbelser, vi have gjort for at stifte Nytte i saa Henseende, ere strandede, og kommer man ind paa at undersøge, hvorledes Experimentet er faldet ud; ja, hvad har man saa at støtte sig til? I det Dieblit, man vil gaae ind paa en saadan Undersøgelse, viger man tilbage derfra, fordi man erkjender, at den Domsagt, som skulde kunne støtte sig til de forskjellige Hjendsgjerninger, ikke er her tilstede; man kommer da til at undersøge fig Betingelser, og Bestemmelser, som man dog er misfornøiet med. Lad os forkaste dette Endringsforslag, vi have allerede forkastet det een Gang, og dengang var det, hvis jeg mindes ret, fremkommet fra Udvalgets Side — i alle Tilfælde var det under dets Beskyttelse; — lad os ikke begaae denne Synd imod vort eget Udvalg, at lade et enkelt Medlem faae mere Magt end vort Udvalg. (Se. spejlen: Det er et Forslag af 15 Medlemmer.) Det ærede Medlem minder mig om, at 15 Medlemmer have undertegnet dette Endringsforslag; ja, have alle de 15 givet deres Navn dertil af Hjertens Grund, saa har jeg den dybeste Respekt for deres gode Villie, men jeg haaber dog, at vi tiltrods for deres Femtenthallighed forkaste Forslaget; ved at vedtage Forslaget, vilde vi komme til at bevæge os i Spring, komme til at springe ind i Hoppeholdet — og et af de ærede Medlemmer, (Schulin), hvis Navn findes blandt de femten Medlemmer, der have stillet Forslaget under Nr. 3, ønsker jo ikke, at man i Hesteavlen skal bruge Spring.

N. Sags: Da jeg hverken under denne Sags anden Behandling og heller ikke tidligere under dens Behandling denne Gang har besværet det ærede Thing med min Mening, maa

det maa ske være mig tilladt at sige et Par Ord. Dette Lovforslag var saalange under Arbejde i det ærede Udvalg, at jeg begyndte at nære det Haab, at det vilde komme til at foreslaae, at ikke alene Landstutteriet, men ogsaa Stamstutteriet og det hele Præmiesystem skulde hæves og bortfalde, men dette Haab er svigtet, og jeg seer endog, at Udvalget endnu har nogen Tilbøjelighed endog for Landstutteriet, idet det siger, at drevet efter rigtige Principer vilde et saadant Stutteri være opmuntrende og understøttende for Landets Hesteavl; jeg drifter mig til at troe, at dersom man havde brugt Ordene „undergravende“ og „nedslaaende“, vilde det have været rigtigere. Jeg drifter mig ogsaa til at troe, at den ærede Ordførers Bemærkning om, at den Tid vil komme, da man vil fortryde at have hævet Landstutteriet, vil vise sig at blive ganske det Modsatte. Jeg troer, at den Tid vil komme, naar man nemlig bliver af med begge Stutterierne, da man vil erkjende det fuldkommen Arigtige i at have drevet denne Industri for Statens Regning. Det er værd at lægge Mærke til, at under de mange Forhandlinger, der have været førte om disse Gjenstande, er der, saavidt jeg har lagt Mærke til, yttret meget saa Ord om den Nytte, disse Stutterier have gjort; derimod har der været yttret mangfoldige Ord om den Nytte, de fremtidig skulde gjøre. Jeg er nu af den Tro, at den Nytte kommer ikke, thi Principet er slet, og Følgerne blive ogsaa slette. Man maa finde paa hvilken Maade man vil for at omgjøre og forandre; man maa trættes om hvilke Tingste og hvilke Racer man vil, Resultatet bliver dog altid slet, naar Staten skal bestyre Stutterierne, og det kan ikke være anderledes. Derved, hvor man har haft slige Statsinstituter, har man givet en Mængde Penge ud, der slet ikke have staaet i Forhold til den Nytte, der er opnaaet, ikke at tale om, at det mangfoldige Steder har været ligefrem til Skade, og jeg troer, at dette ogsaa har været Tilfældet her, ved at Staten har blandet sig ind i hvad man bør overlade til den private Industri, nemlig at ubfinde, hvad der meest er til Folks Fordeel — det vilde Folk nok selv finde paa, naar man blot vil lade dem være frie for al Indblanding fra Statens Side.